

De Kaapverdische eilanden

Klaas van Dijk

18 februari 1997

In maart 1996 brachten Theo Bakker en Klaas van Dijk een bezoek van vier weken aan de Kaapverdische eilanden.

Klaas begint met het laten zien waar de Kaapverdische eilanden precies liggen. Direct is duidelijk dat de eilandengroep zeer geïsoleerd ligt te weten tussen 500 en 800 km ten westen van Senegal (west-Afrika). De Kaapverdische eilanden zijn van vulkanische oorsprong en liggen op de rand van het gebied waar de moessonregens komen. Soms is het daardoor jaren droog. Door de geïsoleerde ligging komen er een aantal endemische soorten voor, die hun speciale belangstelling hadden.

Klaas en Theo verplaatsen zich tussen de eilanden met boot(jes) en vliegtuig(jes).

Op het eiland Santiago gaan zij op zoek naar de grote kapokboom, een beroemde boom met een kolonie Kaapverdische Purperreigers. Fraaie dia's tonen dat ze de boom hebben gevonden met vier nesten Purperreigers en helaas veel dode jongen onder de boom. Het is duidelijk dat een groot deel van de populatie Kaapverdische Purperreigers hier dood onder de boom ligt. Men vraagt zich af waar deze "in onze ogen" moerasvogels van leven. Klaas veronderstelt van de vele insekten (sprinkhanen) en reptielen die in dit droge landschap overvloedig voorkomen.

De Kaapverdische Rietzanger wordt gefotografeerd alsook de "Grijskopijsvogel" met een

ingevoerde huismuis in de snavel.

Een stukje Nederland wordt teruggevonden in de vorm van een groepje Lepelaars waarvan er één op Terschelling geringd is.

Overigens worden nog twee vogels met ringen afgelezen. Een Steenloper uit Finland en een Kleine Zilverreiger uit Frankrijk. Zelden of misschien wel nooit zijn geringde vogels uit de Kaapverden teruggemeld.

Klaas en Theo reizen nog even verder terwijl fraaie landschaps- en vogeldia's onze ogen strelen. Het eilandje Raso (twee bij drie kilometer) is geheel onbewoond en heeft de status van natuurreservaat. Helaas wordt er veel gestroopt. Klaas en Theo vinden veel resten van Roodsnavelkeerringvogels en Kaapverdische Pijlstormvogels. Ook zien zij de Rasoleeuwerik, een endem waarvan er ongeveer tweehonderd zijn. Klaas en Theo zien bijna de hele populatie.

Behalve Bruine Genten, prachtige zwart-witte vogels, zien we de "gewone" Visarend. Een soort waarvan maar liefst vier paar op de grond van Raso broeden.

Op een ander eiland maakt het tweetal kennis met een "Vergeten Torenvalk", een kleine torenvalksoort die zijn naam dankt aan het feit dat hij pas onlangs ontdekt is. Daarvoor werd hij voor een vrij identieke soort gehouden namelijk de Alexandertorenvalk.

Sommige eilanden zijn vrij hoog en komen met de toppen in de wolken. Hierdoor is het vochtig en groeit er een weelderige vegetatie. Andere eilanden zijn veel vlakker, zoals Boavista. Hier worden steltlopers gezien en zien wij een mooie plaat van de "Middelste Zilverreiger". Mocht de argeloze vogelaar in de Lauwersmeer nog eens twijfelen tussen Grote en Kleine Zilverreiger, dan weet hij nu dat er ook nog een Middelste bestaat.

Na een avond met zonnige dia's gaan 42 personen weer de kou in. Op de museumbrug wachten meisjes met blote benen de meute op en bieden hun diensten aan. Ook hier probeert de natuur zich in stand te houden en helaas, altijd onder barre omstandigheden.

Aart van der Spoel